

[Sigsgaard.]

nedskæringen på udlånene til vækstkommunerne, for at tage et eksempel, på 5 mill. kr. om året, eller pengene til gårdrydning, der forsvinder. Samtidig med at boligministeren har talt meget om, at der skal gang i saneringen, har han og finansministeren lige så stille for indeværende år, efter hvad Politiken har meddelt, strøget de penge, der var tænkt som tilskud til gårdrydninger, og fire henvendelser fra provinsbyer om tilskud til gårdrydninger har man måttet afvise. Jeg vil gerne benytte lejligheden til også at trække denne lille detalje frem og håbe, at boligministeren i morgen vil svare på, om han nu har sikret, at der på finanslovsforslaget for 1971-72 er afsat penge til det formål. Svaret vil være temmelig afgørende for, om vi skal blive ved med at tro på, at der er realiteter i, at man vil gøre noget ved saneringen.

Om spareforanstaltningerne generelt har den sidste uges debatter klart vist, at vi har ret, når vi siger, at de i første række rammer de dårligere stillede. De er altså udtryk for klassepolitik.

Finansministeren nævnte i sin fremsættelse, at regeringen vil gøre noget ved inflationen, og det lyder meget spændende, synes jeg. Sidst har den sat mere fart i inflationen ved at tillade huslejerne sat op med 25 pct. ved genudlejning her fra 1. januar. Det sætter selvfølgelig ejendomsværdierne op. Det ved vi alt om. Vi har økonomers og alle mulige eksperters udsagn for, at sådan virker det. Når ejendomsværdierne bliver sat op, øges dermed presset på lånemarkedet, og så øges presset på renten. Hvis inflationen virkelig skal bekæmpes, må der gøres noget ved det, man kalder jordprisernes og ejendomsværdiernes stigning, jordspekulationen, skattesnyderiet og afskrivningsfiduserne, som jeg allerede har talt om. Og man må spørge: er det her, regeringen har nye og ukendte planer? Eller er det bare den gamle melodi: at lønmodtagerne har så frygtelig høje indtægter, at de truer landets økonomiske stabilitet? Det håber jeg ikke, for den melodi er jo så falsk i klangen. Finansministeren slog i fremsættelsestalen på, at lønmodtagernes nettofordel ved lønforhøjelser er begrænset. Det samme var den radikale ordfører inde på her i dag. Det er rigtigt, for regeringens politik går jo ud på, at lønmod-

tagernes andel af produktionsresultatet i hvert fald ikke må forøges, og fru Grete Philips bemærkninger gik også på det, uden at det blev sagt. Derfor kommer finansministeren efter lønarbejderne med momsen, hvis de får sat lønnen lidt op. Men det betyder ikke, som finansministeren mener, at så kan lønmodtagerne, hvis de nu efterhånden har opdaget det, lige så godt lade være med at slås for bedre løn, for man kommer og tager det fra dem bagefter. Nej, det betyder, at det ikke er nok at kræve bedre løn. Samtidig må der kræves en bedre boligpolitik, en mere retfærdig skattepolitik, for ellers får man ingen gavn af lønstigningerne.

Ud fra en sådan helhedsholdning, en sådan virkelig politisk holdning og ikke ud fra en snæver faglig holdning, slås lønarbejderne i Italien, og vi kan lære kolossalt meget af den måde, kampen foregår på dér. På den måde kan kampen gøres mere effektiv i modsætning til den snævre lønpolitik og det classesamarbejde, som både LO og socialdemokratiet står for. Det er opmuntrende, at der i Sverige har kunnet skabes strejkekomiteer på trods af LO-linjen, og det er helt nødvendigt, at lønarbejderne danner kamporganisationer og ikke kun sikrer status quo gennem det traditionelle samarbejde mellem LO og arbejdsgiverne. Det, der nemlig sker og er sket i de sidste 75 år, er, at man har sikret status quo; det er også noget værd, men det var egentlig ikke bare det, vi ville.

Der tales om, at lønmodtagerne skal vise samfundshensyn. De skal altså beskytte det kapitalistiske samfund, der udbytter dem og sætter dem uden for indflydelse. De skal holde igen med lønnen, for at de store virksomheder kan udstede deres friaktier og fortsat være helt eller delvis skattefri. Det er, hvad man mener med samfundshensyn. Det er efterhånden sådan, at mange, mange ord i sproget er næsten umulige at bruge, fordi de indeholder noget helt andet end det, de oprindeligt betød. Men den snak om samfundshensyn tror jeg man helt skal afvise. I stedet for at vise samfundet hensyn skal man prøve at få det lavet om.

Jeg har hævdet, at der føres en usocial politik, og det fremgår også af finanslovsforslaget. Trafikministeriet får 12 pct. mindre end i 1969-70. Også dets anlægsbudget går ned. Trafikministeren har taget keglere på at